

Szente Réka: London a levegek városa

Ha azt mondom London, biztos neked is beugrik róla valami, függetlenül attól, hogy jártál-e már ott vagy sem. Lehet, hogy egyből az esős időjárásra vagy a Big Ben-re gondolsz, esetleg a kivándorolt magyarokra asszociálsz, de az biztos, hogy ezt a várost senkinek sem kell bemutatni. Vagy mégis? Mindenesetre én most megpróbálom Erasmus-os szemmel láttatni, és átadni mindazt, amit az elmúlt félévben cserediákként tapasztaltam.

Sokak számára ijesztő lehet több hónapra elhagyni a megszokott közeget, én azonban tudatosan készültem erre, így mikor lehetőségem nyílt rá, hogy ösztöndíjjal külföldre menjek, azonnal benyújtottam a pályázatomat. Bár nem feltétlenül London lenne az első célpontom, de a partnerintézmények közül a Brunel University nyerte el leginkább a tetszésem, így a brit főváros felé vettem az irányt. Leszámítva a sok papírmunkát, zökkenőmentesen ment a jelentkezés. Szerencsére az egyetem is támogatta a terveimet, így 2014 januárjától londoni egyetemista lettem.

Habár korábban többször megfordultam az Egyesült Királyságban, sok meglepetés ért a kiutazást követően, de szerencsére az évek óta kint élő gyermekkori barátnőm sokat segített, hogy zökkenőmentesen menjenek a dolgok. Mert hiába a levegek városa London, ezek sokszor nehézségeket takarnak.

Mint az Európai Unió legnagyobb városa, elég nehezen megközelíthető, ami kissé furcsán hangzik, hiszen naponta indulnak oda repülőjáratok Budapestről is, de a legtöbb reptér elég messze van a központtól. Ha nem a világ legforgalmasabb repterére, a Heathrow-ra érkezünk, eleve 1-2 óránkba telik, míg busszal vagy vonattal bejutunk a belvárosba. Innen

újabb egyórás metróút vár ránk az egyetemig, feltéve, hogy nem tévesztjük el az irányt. Mivel ez a világ legrégebb óta működő és egyben leghosszabb hálózatú földalattija, így tapasztalatok híján könnyű elkeveredni. Szerencsére a

tájékozódó-készségem egyszer sem hagyott cserben, így nekem ezzel nem volt problémám, de sajnos a közlekedés nem is annyira egyszerű. Mivel az egyetem London nyugati szegletében található, így hétköznap 2 metróvonalon lehetett oda-vissza közlekedni. Feltéve, hogy nem volt sztrájk, hogy egészen a végállomásig közlekedtek a szerelvények és nem járt le a sofőrök penzuma. Itt ugyanis teljesen természetes, hogy a végállomás előtt néhány megállóval mindenkit letessék, mivel a vezetők munkaideje lejárt. És egyébként is figyelni kell, hogy melyik járat meddig közlekedik, hiszen egy-egy vonalon több végállomás is volt.

Ha sikeresen eljutottunk Uxbridge városrészig, akkor további negyedórás séta vár ránk esetleg felülhetünk egy emeletes buszra is, hogy eljussunk a campusig. A Brunel épületei, ellentétben a Szegedi Tudományegyetemmel mind egy helyen vannak. A kollégiumoktól kezdve a termeknek helyet adó épületeken át a sportcentrumig minden egy jól körülvárt területen található. Mivel a Brunel nem állami intéz-

mény, így nemcsak egyetemi épületek, de bank, gyorsétkezdé, kávézó, bolt és szórakozóhely is található a campuson. Emellett van egy menza is, ahol különböző nemzetek ételei közül válogathatunk, angol mércével mérve olcsón. Anglia ugyanis, Londonnal az élen, egy kifejezetten drága ország, ennek ellenére igen népszerű, melyet az is jól mutat, hogy Európában itt a legmagasabbak az ingatlanárak. De visszatérve a soknemzetiségű menzára, a diverzitás nemcsak az ételekben mutatkozik meg, ugyanis Londonban és az egyetemen is rengeteg külföldi hallgatóval és oktatóval lehet találkozni. Az én csoporttársaim között például nagyítóval kellett keresni a briteket. Ennek eredményeképpen mindenféle akcentust hall az ember, ami azért is nagyon jó, mert ebből is rengeteget lehet tanulni. De ha valakinek problémát okozna a nyelv megértése vagy egy beadandó megírása az egyetem erre is felkészült. Fogadóórákra lehet jelentkezni, ahol a szaknyelv elsajátításában segítenek. Amennyiben nem szeretnénk személyes konzultációra menni, lehetőség van online segít-

ségkérésre is. Bár én magam egyik szolgáltatást sem vettem igénybe azt gondolom ez nagyon jó gyakorlat, főleg ebben a nemzetközi közegben. Ez a fajta segítségnyújtás egyébként is jellemző az egyetemre. Azok, akik valamilyen nehézséggel küzdenek (mozgássérülés, dyslexia, stb.), speciális segítséget kérhetnek. De egy nehezebb időszak idején az életvezetési tanácsadóhoz fordulhatunk, betegség esetén pedig a campuson működő egészségügyi center is a diákok rendelkezésére áll. És ha az intézményesült segítségnyújtás nem lenne elég a tanárok és a diákok is nagyon kedvesek, nyitottak és persze érdeklődők.

Sajnos ez az egész városra nem igaz, ugyanis minél bentebb merészkedünk a centrumba egyre több rohanó és idegeskedő embert látunk. És persze szemetet. A környezettudatosság nem kifejezetten jellemző az emberekre. Nyilván kissé kényelmetlen, hogy kevés a köztéri kuka a londoni maratonin történt bom-

bamerénylet óta, de ez még nem indokolja, hogy a város legszebb részeit, a metrókat és a parkokat szemét borítsa.

Ezzel ellentétben a campuson minden rendezett és barátságos volt. Hetente volt valamilyen rendezvény, melyet diákklubok szerveztek. Itt ugyanis nagy hagyománya van a kluboknak. Művészeti, sport, politikai, nemzeti és sok egyéb más témájú klub működött az egyetemen, sőt bárki alapíthatott újat is. A másik nagy hagyomány, mely Anglia szerte elterjedt, az az önkéntes munka vállalása. Bár számomra nem idegen ez a terület, hiszen évek óta dolgozom önkéntesként, itt meglepően sok szervezetnél lehet karitatív munkát végezni. Segédkezhetünk egy futóverseny szervezésében vagy hajókat szerelhetünk, lehet szociális intézményben kisegíteni, illetve az üzletek, pubok legtöbbször egy-egy szervezet perseyébe dobhatunk pár fontot.

Bár a fent említett okok nem mellékesek, egy

Erasmus programon részt vevő hallgató szempontjából a legfontosabbak mégiscsak az egyetemi tapasztalatok, az új barátok, a bulik. Erasmusosként nagyon könnyű új barátokra szert tenni. A szemeszter első napján a többi cserediákkal együtt, egy közös tájékoztatót vettünk részt, az első héten orientációs napra is elmentünk, és már itt megismerkedtem a későbbi „banda” egy részével. A társaságunk igen vegyesre sikeredett, mert görögök, indiaiak, egyiptomiak, mexikóiak is voltak benne, brit viszont csak egy.

Ahogy említettem az egyetem területén működött egy szórakozóhely, ennek ellenére én mindössze egyszer jártam ott. Igaz az áraik diákbarátnak mondhatóak, a mi bandánk a házibulikra esküdött. A srácok a campusból néhány méterre egy kétszintes albérletben laktak, aminek nappaliját gyakran birtokba vettük. Minden alkalommal jöttek új, addig "ismeretlen arcok" is, így ahogy a létszám nőtt, úgy fokozódott a hangulat is. A lányokkal persze csináltunk "csajos napokat" is: néha elmentünk étterembe, múzeumba, egy autentikus pubba is vagy csak mászkálni a belvárosba. Bár nem voltam társasági élet híján, azt sajnálom, hogy az egyetemen nem voltak külön Erasmusos alkalmak, pedig a legtöbb országban működik ESN (Erasmus Student Network) és mindenki órákat zeng az általuk szervezett programok hangulatáról.

Érdekes módon, a csoporttársaimmal kevésbé kerültünk közel egymáshoz, annak ellenére, hogy velük több időt töltöttem. Igaz, végig kedvesek és segítőkészek voltak velem és ezért nem is éreztem, hogy kívülállóként tekintettek rám. Sőt nagyon is bevontak a munkába és mivel sokat dolgoztunk csoportban, így ez természetessé vált számomra is.

A tanárokról és elvárásaikról is hasonlókat tudok mondani. Mivel engem is egynek tekintettek a tanulók közül, ezért ugyanúgy számot kellett adnom a tudásomról, részt kellett ven-

nem mindenben. Ezzel azonban akadt némi problémám. Az egyetemen ugyanis mindössze egy év végi vizsgaidőszak van, így a teljes évi anyagból kellett felkészülni, előadni, beadandót írni, annak ellenére, hogy én csak a tavaszi félévben voltam kint. Természetesen tudtam a tanároktól és a csoporttársaktól is segítséget kérni, de eleinte kissé félelmetesnek tündek az elvárások. Ugyanakkor az nagyon jó volt, hogy sokkal interaktívabban zajlott az oktatás. Itt a hallgatók az órák nagy részén nem csak hallgatnak. A klasszikus kivetítés-jegyzetelés nem is jellemző, egyrészt mivel minden anyagot már az óra előtt megkaptunk online, másrészt az előadások soha nem úgy értek véget, hogy megköszönik a figyelmet, hanem úgy, hogy kis csoportokban feldolgoztuk a témát. Vitázni és érvelni is tanultunk, miközben a szakmai tudásunk is nőtt.

Hazaérkezésem után két kérdést tettek fel nagyon sokszor az ismerőseim: milyen újra itt-hon és mennyit fejlődött az angolom? Előbbire még könnyű válaszolni, de a nyelvi készségeimről azt tudom elmondani, hogy nem itt szedtem össze a tudásomat. A kinti élet viszont olyan tapasztalatokat adott, ami többet ér, mint a future perfect continuous. Bátrabb, kezdeményezőbb, önállóbb és még szabadabb lettem. Nem történt pálfordulás, nincsenek látható nyomai a változásnak, de az biztos, hogy a legjobb dolog, amit Londontól kaptam, hogy egy újabb lépéssel előrébb vitt, hogy azzá váljak, aki lenni szeretnék. ◀

